

Vlastně dostal ohromnou šanci. Původně totiž měl Ivan I. červenou bundu, ale pak trojlístek usoudil, že takový úbor by ho hendikepoval a z celé hry by se mohla stát nudná záležitost. Tak mu dali khaki. Moc se mu zamlouvala.

Všichni tři měli pušky s optikou, včetně nočního vidění a laserového zaměřovače, a kdyby fakt Ivan běžel lesem v tak výrazném oblečení, daleko by se asi nedostal. Běhal sice báječně a dovedl se v terénu docela hezky krýt, ale zázraky dělat neuměl – a proti nim třem by prostě neměl šanci. A Vilém, Richard a Josef byli přece v hloubi duše sportovci a džentlmeni. Narodit se v Británii, jezdili by na koních a v bílých rajtkách a červených kabátcích by se štváli za liškou. V té nejlepší společnosti urozených a bohatých.

„V týhle zemi je nuda,“ říkal Richard, zívaje nad sklenkou dobré irské. „Máme přece prachy. Spoustu prachů. No a co? Nuda.“

A tak vymysleli tuhle hru. Padlo hodně lahví dobré irské, ale výsledek? Paráda. Opravdové vzrušení. Zvláště poprvé, když se všechno zabíhalo, když se určovala pravidla – a když ještě vůbec nebylo jisté, jak to všechno skončí.

Napřed museli najmout běžce. Ne, najmout ho bylo snadné. Těžké bylo vysvětlit mu na rovinu a po lopatě, co po něm chtějí a jaká bude jeho odměna. Jaká může být jeho odměna, když zvítězí. A jaká, když ovšem prohraje.

První běžec se jmenoval Ivan a pocházel odněkud od Mogileva. Jestli mu správně rozuměli. Mluvil jen ukrajinsky a ještě měl vadu řeči. A intelligence taky moc nepobral. Vypadal ovšem, že by mohl dobře utíkat. Kdyby se kapánek vykrmil a patřičně motivoval...

Vraždit mohou jen živí

JAN J. VANĚK

Vysvětlovali mu, oč jde, když se už třetí den na záměcku cpal řízky a gulášem. Několikrát a všemi možnými způsoby do něj hustili, oč jim půjde. Jaká bude jeho práce. Rabóta, říkali, a on blaženě kýval, protože chtěl ještě přidat. Culil se a přikyvoval. Na všechno přikyvoval.

Obora kolem loveckého záměcku byla rozlehlá, oplocení zachovalé. Obora ovšem tomu zrušenému vojenskému prostoru říka-

připlatila, když slíbil, že se postará, rekultivuje, zprovozní – a bůhvíjaká slibná slůvka se ještě tetelila v privatizační smlouvě.

Vzdělanci z okolí na hejkala a rusalky nevzpomínali, zato však troušili fámy o radioaktivním, chemickém a jiných zamořeních.

„Dokud si to budou myslet, nepolezou sem aspoň krást,“ tvrdil Josef mazaně.

A na černém trhu sehnal pár nášlapných min, jež instaloval v terénu na nejkratší spojnici mezi záměckem a vesnicí. Jako sichrovku. Kdyby se snad někdo z vesničanů pochlapil a vydal na výzvědy, vyletí do luftu, a následovníci si pak dají zas nějaký čásek bacha. Culil se při představě, jaká to bude pecka. Polesí prošli pyrotechnici, ale něco mohlo zůstat neobjeveno. Inu, smůla, neměl tam lézt, ne?

Skutečnost nezklamala. Na jednu z min šlápnul první z Ivanů, když si za jitřního kuropění vyšel do lesa na procházku. Poeta. Kluk z ukrajinské vsi. Prostáček. Puflto to, žádná sláva. Ve vsi mysleli, že děcka někde praskla dělobuchem. Takže žádné vyšetřování, Ivana tajně shrabali na hromádku a zakopali vedle mraveniště.

li jen ze setrvačnosti místní obyvatelé. Zvěř v ní dávno nežila, vystřílela ji sovětská vojska v rámci vylepšení menáže. Raketová síla hluboko v podzemí krásný smíšený les sice moc nepoškodila, ale místní lidi se ještě ze zvyku do polesí báli vkročit. Tvrdilo se, že tam straší. A tak ho Josef od státu koupil. Dostal Oboru i se zámekm lacino, armáda si s patnácti čtverečními kilometry země české nevěděla rady a málem ještě

Kdo by ho hledal, když o něm nikdo nevěděl? Zrzouni se už postarají, říkal Josef konejšivě. První mrtvola na krku, to člověka kapánek rozhodí. S druhou je to snazší, ujišťovali se všichni tři navzájem. A bylo, fakt jo.

• • •

Ivan II. pocházel odněkud od Užhorodu a co do intelektu svého předchůdce předčil: uměl i trochu rusky a za dva měsíce, co se potloukal Prahou, už pochytíl i pár českých slov. Byla s ním lehčí domluva a chápal rychleji. Jiná věc ovšem byla, že nabídce nevěřil. Přišla mu prostě nesmyslná.

„A proč, pánové?“ ptal se pořád.

Až nabyli dojmu, že se v něm spletli, a začali řešit dosud netušený problém: co s chlapem, kterému všechno vyžvanil, a teď se s ním nejspíš nedohodnou. Neplácnou si. Nechat ho běžet? S vírou a nadějí, že mu beztak nikdo neuvěří historku tak šílenou? Anebo ho ožrat a někde v ústraní sejmout tak jako tak, vlastnoručně, ale bez těch parádíček kolem, a tělo svěřit osvědčeným zrzounům či jiné žravé havěti?

Jenže Ivan II., když už měl ortel takřka na spadnutí, se najednou zachechtal, ukázal zkažené zuby – a kývl. Že takové prachy by mu za pořádnou robotu nikdo nenabídl, a že jim beztak uteče. Celý večer, než se přiožral, mlel cosi o tom, že na střední škole býval rekordman v běhu a ve skoku a čertví v čem ještě. Atlet.

Richard se spokojeně usmíval. Obnovená premiéra by se měla vydařit, protože kdyby nevyšel ani druhý pokus, kdo ví, jestli by se kluci odhodlali k třetímu. A on si tuhle hru vymyslel a zakládal si na ní. Věřil, že se konečně pobaví. Že to bude nářez, jak říkal.

Vůbec ho nenapadlo, že by Ivan II. mohl závod o svůj krk vyhrát. Ale to nenapadlo nikoho. Výjma samotného pitomce Ivana, zajisté. Ale tak už to na honu bývá: zájíc si dozajista myslí, že uteče, bažant věří, že uletí. Uletěl kocourovi, uletěl lišce, a tobě člověče... Jenomže ten s flintou ví svoje.

• • •

Ivan II. se na svůj životní přespolák chystal zodpovědně a cílevědomě, všechna čest. Tři dny ho trpělivě krmili kalorickou stravou podle prostáčkova gusta, dostával maso a zas maso, k tomu kousek pečeně. Žral jak nezavřený, až Richarda napadlo, aby nepojal podezření, že se octl v perníkové chaloupce a nezačal hledat ve sklepech pec.

No, koneckonců, nespletl se tak docela. Ivan se vskutku do sklepa vlámal, ale existencí pece se nikterak netrápil. Našel čile místnost, kde měli uložený chlast, a zlíl se jako dobytce. Do němoty, i když napřed, než omdlel, nadělal hluku víc než kdykoli předtím. Blábolil divnou hatmatilkou, chtěl se prát, ale nohy ho nenesly. Vždycky se rozehnal pěstí a tělo šlo chudinka za ní celé, takže si šeredně a opakovaně rozbil hubu o okolní zdi. Nakonec usnul a Richard s Vilémem, kteří byli zrovna doma a chystali si zbraně, protože už nazítří měl být velký den D, ho zavřeli do malé cely v druhém sklepení, kde nebyla okna

a nehrozilo nebezpečí, že by si ten primitiv ublížil ještě víc než doposud.

„Tím pádem je ovšem jasné, že hra se odkládá na neurčito,“ vzdychl Josef, když vystoupil ze svého terénního mercedesu.

Zatímco něžně potěžkával svou zánovní kulovnici, kamarádi mu s hořkostí světili, co se stalo, jak je Ivan podfoukl.

„Možná bychom ho měli bez pardonu odvézt do Prahy a hodit někam do křoví,“ pokřčil Josef ramený. „Nejmíň tři dny nebude k ničemu. Přece jsme si řekli, že chceme soupeře, který bude ve formě, ne nějakou zříceninu páchnoucí chlastem a potácející se zoufale od výmolu k výmolu. A vůbec: nezdá se vám, že už se celá tahle věc nějak moc vleče?“

Nakonec ho přemluvili, aby měl ještě trpělivost. Dají Ivanovi tři dny na zotavenou a důtklivě mu domluví. Že by mohl přijít o slíbenou odměnu. Prachy byly argument, na který slyšel skvěle. Koneckonců, kdo ne?

• • •

Chtěli hodnotný sport, a tak dali dokonce Ivanovi možnost, aby si vybral boty, v jakých chce běžet. Zavedli ho do šatny a položili před něj tretry, tenisky, sandály... Vybral si kanady, jež zůstaly po někom v koutě. Tvrdil, že v takových festovních botách se mu terénem půjde nejlíp.

„Nejde o to utéct nejrychleji, ale nejdál,“ řekl lámanou češtinou.

Koneckonců, měl pravdu. Pochopil, oč jim jde. Richard s Josefem na sebe pohlédli. Neřekli nic, ale později oba přiznali, že jim přišlo skoro líto, že tahle hra se nedá reprízovat. Ivan II. sliboval kvalitní zážitek a skoro by si zasloužil dostat i druhou šanci. Jenže... Co kdyby ji pak, po první zkušenosti, nechtěl? Až mu začnou létat ostré kolem uší... Vznikl by problém a byl by vlastně neřešitelný.

„Někdo by ho pak musel odprásknout jako psa, a to by se asi nikomu z nás nechtělo,“ řekl Vilém.

A měl pravdu, a druzí dva to moc dobře věděli. Hra pro ně měla smysl, pokud se dodrží pravidla. Představovala jakousi formu souboje: ne snad přímo rytířského, ale nesporně vyrovnaného. Aspoň do jisté míry. Chtěli soka zabít v rovném boji. Nebo skoro rovném, řekněme. Nechtěli ho zavraždit. Odstřelit, to ano. Jako medvěda. Hezky sportovně, podle pravidel, jež ovšem vymysleli oni. Nikoli on. Ale Ivan byl koneckonců námezdní síla. Když mu poručí polír, poleze po lešení jako veverka. A když mu zavelí jiní páni, poběží prostě o závod lesem a hloží, nasadí život, ale mzda, již dostane v případě, že se mu podaří přežít, bude přece nesrovnatelně vyšší, než kdyby po stejnou dobu makal někde na stavbě nebo kopal plynovod. Kdo by teď myslel na to, že mu nazítří kulky budou čechrat vlasy a života mu bude zbývat už jen malý, maličký ždíbec. Až z něj nezbude vůbec nic. Dohráno.

The game is over, rozsvítí se v takových chvílích na počítací. V realu se nerozsvítí nic. Jen se musí odklidit mrtvola.

• • •

Ivan regeneroval docela rychle. První

den se zdálo, že zemře i bez výstřelu, ale dali mu trochu kořalky a piva a on začal rozkvétat před očima. Pak se nacpal uzeným a pečením a zajedl kyselými okurkami, půl pecny chleba zakousl a zase trochu piva vypil – a jeho zsinálé tváře se začaly barvit nademem.

„Bohatýři nevymřeli,“ uznale konstatoval Vilém a odkráčel si vyčistit kulovnici. „Muromec!“

Odpoledne si zastřílel na terče, cítil se ve formě a už se nemohl dočkat. Trefit do živého je prý ale přece jen docela odlišný zážitek, tvrdil. Kdysi to zažil. V jeho minulosti zela místa, o nichž nemluvil. A kamarádi se nevyptávali. Jeho nedočkavost se ale přenesla i na ostatní.

„Ivan říká, že je už docela fit,“ oznámil ostatním dvěma Richard, když se vrátil z exkurze do sklepní ubytovny.

Pro jedince, jako byli Ivani, představovala nevídaný komfort: pohodlná postel, koupelna, vlastní záchod, co víc by si mohli přát? Vše pod jedním uzavřením, za bytelnými dubovými dveřmi pobítkými plechem, jež se daly důkladně zamknout.

„Něco mezi garsonkou a samovazbou,“ dobromyslně hodnotil ubytovací zařízení Richard, když si je byl obhlédnout. „Velmi praktické.“

Ivana II. ovšem nezamykali. Proto se taky dostal do oné spížirny, ale za prohřešek se potrestal sám a určitě si ho nezopakuje. Pohrozili mu, že v takovém případě by jejich dohoda přestala platit. A on tuze toužil po svém nebetyčném výdělku. Deset tisíc korun! Tolik peněz. Dřel by za ně měsíc. A jak si hbitě spočítal, celá námaha určitě nepotrvá déle než hodinu. Pak se nadlábne a odveze ho do Prahy.

Cíl už byl v terénu nepřehlédnutelně vyznačen barevnými praporky. A zakreslili ho i do mapky, již Ivanovi dali předem, aby si ji náležitě prostudoval. Jeho chyba, že o ni nejevil moc zájmu. Start závodu – nebo začátek hry? – byl stanoven na čtvrtou ranní. Za rozbřesku. Trojlístek se tak po zralé úvaze usnesl a Ivanovi byl následně sdělen holý fakt, nikoli téma k diskusi. A on ani nejevil sklon k nějakým protestům. Bolestně se usmál a řekl cosi v tom smyslu – kterak si panstvo přeje. Nebo mu tak aspoň rozuměli. Časné ráno bylo téměř jisté, že střelba v oboře nevzbudí v blízké vsi pozornost. Ve čtyři všichni chrápou – a v pět, když vstávají na vlak, bude dávno po všem.

Ivan II. ještě dostal chutnou a vydatnou večeři a pár piv na dobrou noc. A doporučení, aby šel spát brzy a vyspal se do růžova.

„Chrápe, až se hory zelenají,“ hlásil v deset večer Josef, jenž se do zámeckého sklepení vydal na výzvědy.

A tak šli spát taky, jenže nemohli usnout a budili se – jeden jako druhý – jak si ráno mrzutě sdělovali. A všichni se rozhodli, že do akce půjdou na lačno. Nikdo neměl chuť k jídlu. Jen Ivan ovšem ano...

„Žere jako před popravou,“ utrousil Vilém.

Strnuli. Někdy mají vžitá rčení trošinku nevhodný šmak.

Ale jim třem to koneckonců nevadilo – a Ivan neposlouchal.

Zklamání bylo kruté. Ivan je podrazil. Vyběhl sice ze zámečku po určené trase, ale sotva se dostal z dohledu, prudce uhnul, v bezpečné vzdálenosti dům oběhl a dostal se tak svým pronásledovatelům vlastně do zad. Zatímco oni se hnali vpřed jako šílení, stále více přesvědčení, že ho musí co chvíli dohonit, šel za nimi. V pohodě a bez trápení.

Ani si nevystřelili. A když asi po půlhodině naprosto zkoprněli dorazili k cílovým praporkům a nevěřícně se rozhlíželi, nechal je ještě pár minut trápit – a pak se širokým úsměvem rozhrnul křoví a vydal se k nim.

Ten široký úsměv měl na tváři ještě ve chvíli, kdy padal mrtvý k zemi. Měl to okamžitě za sebou, schytl dvě kulky, jednu do prsou a druhou do břicha.

„Zbláznil jste se?“ soutil Josef.

Jako jediný zachoval rozvahu a nevystřelil, ale teď stáli nad mrtvolou všichni tři a horečně přemýšleli, co s ní.

„Já vám říkal, že vykopeme hrob předem, ale to ne,“ vztekal se Josef, „to jste byli náramně útlocitní! Že kdyby se k tomu kopání Ivan nachomýtl, došlo by mu, oč běží...“

„A třeba nedošlo,“ zasněně pravil Vilém. „Třeba by nám s kopáním nezištně pomohl...“

Myslel to zřejmě jako vtip, ale žádný z jeho kamarádů se nezasmál. S mrtvolou se na konci hry pochopitelně počítalo, ale teď tu ležela a oni na ni nebyli připraveni.

„No co,“ řekl Richard znechuceně, „zakopeme ho a zapomeneme, kde to bylo. Tahle obora je dost velká a dost opuštěná, ne?“

Koneckonců, věděli jsme dobře, jak hra skončí. Jenom se to mělo stát s větší – no, řekněme, s větší elegancí...“

Nakonec odtáhli zastřeleného do stínu, zaházeli smrkovými větvemi. Pro případ, že by se v revíru ocitl někdo příliš zvědavý – i když to nebylo ani trochu pravděpodobné. Došli pak pro terénní vůz a vrátili se zpátky s igelitovým pytlek a náradím. Tělo pečlivě zabalili, pak odjeli k jezírku. V měkké bahnitě půdě se jim dobře kopalo – a navíc usoudili, že vlhkost napomůže v rychlosti rozkladu.

V sedm ráno byli se všim hotovi a jeden před druhým se styděli přiznat, že mají hlad jako vlci. Ale život šel prostě dál. A po snídani se už dokázali bavit věcně o tom, jak přistě. Jestli nějaké přistě bude...

„Do třetice všeho dobrého,“ prohlásil Richard. „Přece se nedáme jen tak otrávit! Napotřetí si už určitě užijeme!“

Josef a Vilém se tvářili rozpačitě: nezdar nedávné akce a zvláště její trapná pohřební dohra je poněkud znechutily.

„To máte jako s havárkou, pánové,“ bujaře je konejšil Richard. „Když rozsekáš auták a přežiješ to, musíš si co nejdřív sednout za volant a ten strach překonat! Prostě, šlápnout na plyn a tradá, jet co to dá! Takže vy tu sedte jako zmoklý slepice, když se vám chce, ale já jedu do Prahy – a do večera seženu nového Ivana! A žádné odklady, hned zítra na něj uspořádáme hon a spravíme si chuť, uvidíte!“

Měl pravdu. Mladík, kterého přivezl, nebyl Ukrajinec, pocházel odněkud z Asie, ale zdálo se, že je ve formě, a docela rychle mu zapalovalo. Pochopil bez dlouhých cavyků, že po něm chtějí nevšední „práci“, ale taky nabízená odměna že je, podle jeho měřítek, zcela mimořádná. A souhlasil.

Dostal najíst i trochu alkoholu, pak ho zavedli do sklepní kobky a zamkli. Už nehodlali riskovat, že by se jim „host“ poflakoval po baráku a bílil špajz a pivnici.

Ráno mládence vzbudili, dostal najíst, přinesli mu nové tenisky a tepláky. Když vyběhl z domu, nechali mu pět minut náskok. A pak nasedli do terénního vozu a rozjeli se po cestě za ním. Už nehodlali riskovat, že jim uteče, a oni budou muset střilet skoro na konci obory, u plotu, na doslech od vsi.

Zaslechl motor, zpozorněl, začal se krýt. Zřejmě opravdu zplna pochopil, o co v téhle hře běží. A nejspíš měl i nějaký armádní výcvik, když mu kolem hlavy zahvízdaly první výstřely, zatím spíš varovné než vážně mřížené, zmizel v křoví jako skutečná liška.

„Je dobře,“ liboval si Josef, „tohle bude konečně něco!“

„Jo, ale pánové, jak jsme se domluvili, ne, abyste ho někdo odprásknul jako srnce na komoru! Jenom škrábnout, to je střelecký umění! Ať si užijeme! Až nakonec, až bude evidentně v koncích, dostane ránu z milosti!“

Ani tak ale hra netrvala dlouho – anebo jim chvíle vzrušení tak rychle utekly? A Ivan III. jim navíc závěr celého honu kapánek pokazil. Když už z něj tekla krev po nejméně pěti lehkých zraněních a jednom průstřelu ruky, vylezl z houští a s rukama nad hlavou ve výmluvném gestu se vydal naproti nim! Jako že se vzdává!

Trochu je to vyvedlo z míry, ale Richard se vzpamatoval jako první. Zvedl svou pušku k líci, pečlivě zamířil – a prásk!

Hotovo. The game is over.

Pohřeb, jenž nutně následoval, byl skoro veselý. Pocit příjemného naplnění, jenž konečně přinesl předchozí hon, souzněl

s věcností, kterou dodal kopání jámy a uložení těla fakt, že se konaly už potřetí – a že tedy trojlístek nabyl ve věci jisté dovednosti a rutiny. Už se v tom vyznali, vhodné místo měli vybrané, náradí připravené, při kopání se pociťvě střídali a práce jim šla od ruky. Bylo krásné ráno a ptáci švitořili v korunách stromů. Idyla. Bylo jim líp než po dobré souloži, na tom se shodli všichni.

„A teď se s chutí nasnídám a pak se půjdu dospát,“ protáhl se nakonec Josef, když skončili se zahazováním jámy a nahoru navršili předem opatrně sejmuté travní drny.

Vypadalo to na horký a dusný den, odpoleďne přijde nejspíš bouřka s patřičným lijákem – a za pár dní už nikdo nepozná, že se na pokračí malé paseky kopalo. Josef, Vilém a Richard se s pocity dobře vykonané práce a příjemné únavy odebrali k spánku.

A z něj se už nikdy neprobudili. Když se celý týden neobjevili v Praze, nedali zprávu přátelům ani žádné pokyny svým firmám, vypravili se dva z jejich kamarádů na Zámeček, jak se jejich letnímu sídlu ve společnosti říkalo, a nedlouho po příjezdu zalarmovali, na vrcholu zděšení, policii.

Tři mrtvá těla mladých mužů se nacházela v různých místnostech loveckého zámku: zohavená, zkrvavená, zmasakrovaná, s jasnými stopami mučení. Každý z tří kamarádů zemřel na následky střelných ran z mnoha loveckých zbraní, jež byly původně uloženy ve skříních, a nyní se v divoké změti povalovaly po kobercích, chodbách i schodištích. Naopak chyběly tři luxusní automobily, jimiž trojlístek jezdil. A vyluxovaný byl trezor, ale i peněženky těch tří. Mrtví neměli ani prsteny, náramky, drahé hodinky. Oběti i celý dům někdo důkladně prohledal a vše cenné vzal s sebou.

Policie se čásem ze svědeckých výpovědí přátel domáklá fám o podivné hře, již trojlístek hodlal provozovat. Žádný z těch tří totiž nedodržel slib mlčenlivosti, jež si navzájem dali. Každý se někomu s morbidním nápadem pochlubil. Nikdo je neohlásil...

„Ať se každý baví, jak umí,“ řekla jedna mladá kráska. „Ale já osobně myslela, že si jen vymýšlejí, že se dělají zajímaví...“

Zvláštní, že pachatelé, jichž zřejmě muselo být několik, nezanechali žádné stopy. Nic. Otisky, pachové stopy, biologické, trasologické... Nula. Nikdo v okolí zámku neviděl žádného podezřelého. Experti kriminalistického ústavu se zámečkem motali tři dny a odjeli s prázdnou.

„Přece se nemohli vypařit,“ vztekali se, ale jako by se stalo.

Nejdivnější jim případdo, že všechny tři hroby mrtvých Ivanů někdo úhledně vykopala a ostatky se našly srovnané jako při loveckém výřadu na terase zámku. Samozřejmě, že i tohle se rozneslo po okolí, a vesničani začali šířit zvěsti, že se pomstili ti zavraždění. Mrtví. Vylezli z jam, udělali svoje – a pak si lehli pěkně na očích.

Kriminálka je ovšem přísně racionální instituce a soudí, že je to blbost. Kdyby nic jiného... Mrtví přece nepotřebují autáky ani zlato. A vraždit dovedou jen živí. Nebo ne?

Ilustrace Kristina POKORNÁ

